



Arrest

nr. 56 923 van 28 februari 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 25 oktober 2010 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 september 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 6 december 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 januari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van X en zijn advocaat F. JACOBS, die tevens verschijnt voor X, en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers kwamen op 2 maart 2010 toe op Belgisch grondgebied en dienden diezelfde dag een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 22 september 2010 beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekers werden hiervan per aangetekend schrijven d.d. 23 september 2010 in kennis gesteld.

Dit vormen de bestreden beslissingen, welke luiden als volgt:

Ten aanzien van eerste verzoeker:

A. Feitenrelaas

U bent een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine, afkomstig van Grozny. U verklaarde dat uw problemen zijn gestart in 2002 toen uw neef T.(...) M.(...) werd gedood. Uw neef was een rebellenleider. U gaf aan dat u na de dood van uw neef in 2003 werd gearresteerd en gedurende meer dan drie maanden werd vastgehouden. U werd ondervraagd over uw neef. U werd door uw familie vrijgekocht. U verklaarde dat u van begin maart 2005 tot eind juni 2006 in de gevangenis zat omdat u beschuldigd werd deel te nemen aan gewapende bendes en dat u wapens in uw bezit had. U werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van twee jaar en zes maanden, maar u werd vervroegd vrijgelaten op 27 juni 2006. Op 14 juni 2009 werd u opnieuw gearresteerd door de autoriteiten. U beweerde dat u werd gearresteerd omwille van mogelijke banden met M.(...) A.(...), een vroegere celgenoot, die gezocht werd. U werd dezelfde dag door uw vrouw vrijgekocht en u dook onder bij een vriend van uw broer. Op 28 december 2009 kwamen gemaskerde militairen naar uw woning op zoek naar u. U verbleef niet meer thuis en uw echtgenote verklaarde dat ze de deur niet opendeed. Op 11 februari 2010 kwamen de autoriteiten opnieuw naar uw woning op zoek naar u. Uw echtgenote werd mishandeld. Op 27 februari 2010 verlieten jullie Grozny en reiden jullie via Naltchik (Russische Federatie) en Kiev (Oekraïne) naar België. Jullie kwamen in België toe op 2 maart 2010 en vroegen op dezelfde dag asiel aan bij de Belgische asielinstanties. Ter staving van uw asielrelaas legde u volgende documenten voor: uw intern Russisch paspoort, het intern Russisch paspoort van uw echtgenote, jullie huwelijksakte, de geboorteakte van uw zoon, het rijbewijs van uw vrouw, een kaart van de verzekering, attest van uw verblijf in de gevangenis, rode kruis identificatiebewijs, een Belgisch medisch attest van uw echtgenote dd. 9 maart 2010 en een foto.

B. Motivering

De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

Eerst en vooral moet vastgesteld worden dat u uw reisroute niet aannemelijk maakt. Uit uw relaas blijkt dat jullie met een minibus van Naltchik naar Kiev zijn gereden. U verklaarde tijdens uw eerste interview op het Commissariaat-generaal dat u onderweg werd gecontroleerd, dat jullie persoonlijk geen documenten hebben moeten tonen aangezien dit werd gedaan door de chauffeur. U gaf aan dat u niet weet via welke landen u bent gereis, noch via welke grens u de Europese Unie bent binnengekomen. U gaf aan dat u geen interesse had in uw reisroute. U beweerde dat de chauffeur zowel jullie binnenlandse paspoorten als jullie reispassen in zijn bezit had (CGVS man 1/06/2010 p. 9, 10). Echter tijdens uw tweede interview verklaarde u dat u op weg naar Kiev niet werd gecontroleerd, dat de chauffeur reisdocumenten bezat, maar niet jullie binnenlandse paspoorten. U gaf toen aan dat u niet wist of de chauffeur documenten had moeten tonen, noch was u op de hoogte welke reisdocumenten hij in zijn bezit had; u vermoedde de reispassen (CGVS man 24/06/2010 p.3). Toen u werd gewezen op uw verklaringen betreffende het gecontroleerd worden, antwoordde u dat tijdens het eerste interview enkel gevraagd werd of er twee controleposten waren (CGVS man 24/06/2010 p.3). Uw uitleg biedt geen verklaring voor de verschillende versies die u gaf. Bovendien verklaarde u tevens dat jullie 6000 euro voor de volledige reis hadden betaald en u gaf aan dat de reis door uw vrouw en broer

werd betaald (CGVS man 24/06/2010 p. 5). Uw echtgenote bevestigt tijdens haar interview dat uw broer de reis had betaald (CGVS vrouw 1/06/2010 p.8). Echter vastgesteld moet worden dat u op de Dienst Vreemdelingenzaken beweerde dat u niet wist hoeveel er voor de reis was betaald en dat uw vrouw aangaf dat u de volledige reis had betaald en dat zij van niets wist (DVZ man vraag 33; vrouw vraag 33). Bij confrontatie hiermee antwoordde u dat u het niet zo had gezegd, dat het ondenkbaar was dat u niet zou weten hoeveel het prijskaartje was. Uw vrouw gaf aan dat gezien haar toestand ze alles kon hebben gezegd (CGVS man 24/06/2010 p. 5; vrouw 24/06/2010 p. 3). Jullie uitleg is niet afdoende en weerlegt de verschillende versies niet. Gezien de verschillende tegenstrijdigheden in jullie verklaringen en gezien uw vage verklaringen, slaagt u er niet in om uw reisroute geloofwaardig te maken. Dit zet vraagtekens bij de algehele geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Verder moet worden opgemerkt dat u er eveneens niet in geslaagd bent uw asielrelaas aannemelijk te maken.

Uit uw verklaringen blijkt dat u op 14 juni 2009 werd gearresteerd door de autoriteiten wegens vermoedelijke banden tussen u en M.(...) A.(...), een vroegere celgenoot van u. U gaf aan U verklaarde dat deze arrestatie en het advies van een FSB agent de aanleiding was voor uw vertrek (CGVS man 01/06/2010 p. 12). U beweerde dat de autoriteiten op 28 december 2009 en op 11 februari 2010 nog steeds op zoek waren naar u (CGVS man 24/06/2010 p. 9, 10). Uit uw verklaringen en uit de stempel in uw binnenlands paspoort blijkt echter dat u op 25 november 2009 een reispaspoort verkreeg. U gaf aan dat het reispaspoort werd aangevraagd en bekomen bij de officiële instanties en dat u het specifiek voor uw vlucht naar Europa had aangevraagd. Tevens gaf u aan dat u op 21 augustus 2009 officieel gehuwd bent (CGVS man 1/06/2010 p.4, 7; 24/06/2010 p.4, 5). Gezien u verklaarde dat u op 14 juni 2009 gearresteerd werd omwille van de mogelijke banden met uw vroeger celgenoot M.(...) A.(...) die gezocht werd, is het uiterst merkwaardig dat u of leden van uw gezin zich zouden richten tot de autoriteiten met het verzoek om jullie te huwen of om u en uw eega een reispaspoort af te leveren. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en dat is toegevoegd aan het administratieve dossier blijkt immers dat elke aanvraag tot het verkrijgen van een internationaal paspoort wordt voorgelegd aan de FSB. Hiermee wordt uw verklaarde vrees ten aanzien van de autoriteiten ondermijnd.

Verder moet opgemerkt worden dat u verklaarde dat A.(...) M.(...), de persoon die de oorzaak was waarom u werd vervolgd, gedood werd in de herfst 2009 (CGVS man 24/06/2010 p. 8, 9). Gezien de autoriteiten deze rebel zochten en u viseerden omdat u mogelijks nog contacten met deze rebel had, is het vooreerst onwaarschijnlijk dat de autoriteiten u nog steeds zouden viseren na zijn dood. Toen u werd gewezen hierop antwoordde u dat uw ervaring iets anders aangaf en dat u naar het advies van een FSB agent had geluisterd. U gaf verder aan dat zelfs na de dood van A.(...) u nog werd gezocht en u verwees naar een huiszoeking op 28 december 2009 (CGVS man 24/06/2010 p. 9). Betreffende deze huiszoeking moet bovendien vastgesteld worden dat zowel u als uw echtgenote bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarden dat militairen waren langs geweest en tegen uw echtgenote hadden gezegd dat u zich moest aanmelden anders zou uw gezin iets overkomen (DVZ man, vrouw vragenlijst vraag 3.5). U bevestigde uw verklaringen tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal (CGVS man 24/06/2010 p. 10). Echter tijdens het gehoor op 24 juni 2010 beweerde uw echtgenote dat ze op 28 december 2009 de deur niet open deed en ze geen contact had met militairen (CGVS vrouw 24/06/2010 p. 4). Bij confrontatie met deze tegenstrijdigheid antwoordde uw vrouw dat het klopte maar verwees ze naar een incident op 11 februari 2010 (CGVS vrouw 24/06/2010 p.4). Deze uitleg is niet afdoende, ze weerlegt niet de vastgestelde tegenstrijdigheid. Dergelijke tegenstrijdigheden en incoherenties aangaande feiten die betrekking hebben op kern van uw asielrelaas ondermijnen de algemene geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Wat de vraag naar de toepassing van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds zijn voornamelijk geconcentreerd in de zuidelijke bergregio's en komen de laatste jaren steeds minder frequent voor. Het gaat meestal om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen ordediensten. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties dan ook beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als

gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet.

Aldus kan in hoofde van u niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals omschreven in de Conventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Hierbij kan nog worden opgemerkt dat uit informatie van Cedoca, waarvan een kopie is toegevoegd aan uw dossier, blijkt dat het door u aangehaalde incident, betreffende T.(...) M.(...) wordt bevestigd. Deze informatie vermag echter niet om bovenstaande vaststellingen te wijzigen.

De door u neergelegde documenten ter staving van uw asielrelaas kunnen de hierboven gestelde conclusies niet wijzigen. Uw intern Russisch paspoort, het intern Russisch paspoort van uw echtgenote, jullie huwelijksakte, de geboorteakte van uw zoon, het rijbewijs van uw vrouw, een kaart van de verzekering, bevatten enkel persoonsgegevens. Het attest van uw verblijf in de gevangenis en het rode kruis identificatiebewijs staven uw verklaringen betreffende uw detentie in 2005-2006. Dit houdt geen verband met de door u aangehaalde vervolgingsfeiten. Uit de foto, die volgens uw echtgenote haar eerste man weergeeft, kan nergens een verband met uw asielfeiten worden afgeleid. De foto geeft enkel een aantal personen weer rond een tafel. Het Belgisch medisch attest geeft aan dat uw echtgenote op 9 maart 2010 kleine hematomen had aan beiden benen, die mogelijks kunnen veroorzaakt zijn door slagen. Nergens uit dit attest is af te leiden op welke wijze, in welke omstandigheden uw echtgenote deze verwonding heeft verkregen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

Ten aanzien van tweede verzoekster:

“A. Feitenrelaas

U bent een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine, afkomstig van Grozny. U verklaarde dat u omwille van de problemen van uw echtgenoot mee naar België bent gekomen. De problemen van uw echtgenoot zijn gestart in 2002 toen zijn neef T.(...) M.(...) werd gedood. Zijn neef was een rebellenleider. Na de dood van zijn neef in 2003 werd uw echtgenoot gearresteerd en gedurende meer dan drie maanden vastgehouden. Uw man werd ondervraagd over zijn neef en hij werd door zijn familie vrijgekocht. Uw man verbleef van begin maart 2005 tot eind juni 2006 in de gevangenis omdat hij beschuldigd werd deel te hebben genomen aan gewapende bendes en wegens wapenbezit. Hij werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van twee jaar en zes maanden, maar hij werd vervroegd vrijgelaten op 27 juni 2006. Op 14 juni 2009 werd uw echtgenoot opnieuw gearresteerd door de autoriteiten. U beweerde dat hij werd gearresteerd omwille van mogelijke banden met M.(...) A.(...) een vroegere celgenoot, die gezocht werd. U hebt hem dezelfde dag vrijgekocht en hij dook onder bij een vriend van zijn broer. Op 28 december 2009 kwamen gemaskerde militairen naar uw woning op zoek naar uw man. Hij verbleef niet meer thuis en u verklaarde dat u de deur niet opendeed. Op 11 februari 2010 kwamen de autoriteiten opnieuw naar uw woning op zoek naar u. U werd mishandeld. Op 27 februari 2010 verlieten jullie Grozny en reden jullie via Naltchik (Russische Federatie) en Kiev (Oekraïne) naar België. Jullie kwamen in België toe op 2 maart 2010 en vroegen op dezelfde dag asiel aan bij de Belgische asielinstanties. Ter staving van uw asielrelaas legde u volgende documenten voor: uw intern Russisch paspoort, het intern Russisch paspoort van uw echtgenoot, jullie huwelijksakte, de geboorteakte van uw zoon, uw rijbewijs, een kaart van de verzekering, attest van het verblijf in de gevangenis, rode kruis identificatiebewijs, een Belgisch medisch attest dd. 9 maart 2010 en een foto.

B. Motivering

U baseert uw asielaanvraag grotendeels op dezelfde motieven als diegene die werden aangehaald door uw echtgenoot, L.(...) M.(...) (OV. 6.588.321) (CGVS vrouw 24/06/2010 p.2, 3). In het kader van de door hem ingediende asielaanvraag heb ik een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Bijgevolg kan ook wat u betreft niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees in de zin van de Conventie van Genève op basis van de verwijzing naar de problemen van uw echtgenoot. Verder wijst niets in uw verklaringen op het bestaan van zwaarwichtige gronden die wijzen op een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De beslissing van uw echtgenoot wordt als volgt gemotiveerd.

'De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, folteringen, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

Eerst en vooral moet vastgesteld worden dat u uw reisroute niet aannemelijk maakt. Uit uw relaas blijkt dat jullie met een minibus van Naltchik naar Kiev zijn gereden. U verklaarde tijdens uw eerste interview op het Commissariaat-generaal dat u onderweg werd gecontroleerd, dat jullie persoonlijk geen documenten hebben moeten tonen aangezien dit werd gedaan door de chauffeur. U gaf aan dat u niet weet via welke landen u bent gereis, noch via welke grens u de Europese Unie bent binnengekomen. U gaf aan dat u geen interesse had in uw reisroute. U beweerde dat de chauffeur zowel jullie binnenlandse paspoorten als jullie reispassen in zijn bezit had (CGVS man 1/06/2010 p. 9, 10). Echter tijdens uw tweede interview verklaarde u dat u op weg naar Kiev niet werd gecontroleerd, dat de chauffeur reisdocumenten bezat, maar niet jullie binnenlandse paspoorten. U gaf toen aan dat u niet wist of de chauffeur documenten had moeten tonen, noch was u op de hoogte welke reisdocumenten hij in zijn bezit had; u vermoedde de reispassen (CGVS man 24/06/2010 p.3). Toen u werd gewezen op uw verklaringen betreffende het gecontroleerd worden, antwoordde u dat tijdens het eerste interview enkel gevraagd werd of er twee controleposten waren (CGVS man 24/06/2010 p.3). Uw uitleg biedt geen verklaring voor de verschillende versies die u gaf. Bovendien verklaarde u tevens dat jullie 6000 euro voor de volledige reis hadden betaald en u gaf aan dat de reis door uw vrouw en broer werd betaald (CGVS man 24/06/2010 p. 5). Uw echtgenote bevestigt tijdens haar interview dat uw broer de reis had betaald (CGVS vrouw 1/06/2010 p.8). Echter vastgesteld moet worden dat u op de Dienst Vreemdelingenzaken beweerde dat u niet wist hoeveel er voor de reis was betaald en dat uw vrouw aangaf dat u de volledige reis had betaald en dat zij van niets wist (DVZ man vraag 33; vrouw vraag 33). Bij confrontatie hiermee antwoordde u dat u het niet zo had gezegd, dat het ondenkbaar was dat u niet zou weten hoeveel het prijskaartje was. Uw vrouw gaf aan dat gezien haar toestand ze alles kon hebben gezegd (CGVS man 24/06/2010 p. 5; vrouw 24/06/2010 p. 3). Jullie uitleg is niet afdoende en weerlegt de verschillende versies niet. Gezien de verschillende tegenstrijdigheden in jullie verklaringen en gezien uw vage verklaringen, slaagt u er niet in om uw reisroute geloofwaardig te maken.

Verder moet worden opgemerkt dat u er eveneens niet in geslaagd bent uw asielrelaas aannemelijk te maken.

Uit uw verklaringen blijkt dat u op 14 juni 2009 werd gearresteerd door de autoriteiten wegens vermoedelijke banden tussen u en M.(...) A.(...), een vroegere celgenoot van u. U gaf aan U verklaarde dat deze arrestatie en het advies van een FSB agent de aanleiding was voor uw vertrek (CGVS man 01/06/2010 p. 12). U beweerde dat de autoriteiten op 28 december 2009 en op 11 februari 2010 nog steeds op zoek waren naar u (CGVS man 24/06/2010 p. 9, 10). Uit uw verklaringen en uit de stempel in uw binnenlands paspoort blijkt echter dat u op 25 november 2009 een reispaspoort verkreeg. U gaf aan dat het reispaspoort werd aangevraagd en bekomen bij de officiële instanties en dat u het specifiek voor uw vlucht naar Europa had aangevraagd. Tevens gaf u aan dat u op 21 augustus 2009 officieel gehuwd bent (CGVS man 1/06/2010 p.4, 7; 24/06/2010 p.4, 5). Gezien u verklaarde dat u

op 14 juni 2009 gearresteerd werd omwille van de mogelijke banden met uw vroeger celgenoot M.(...) A.(...) die gezocht werd, is het uiterst merkwaardig dat u of leden van uw gezin zich zouden richten tot de autoriteiten met het verzoek om jullie te huwen of om u en uw eega een reispaspoort af te leveren. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en dat is toegevoegd aan het administratieve dossier blijkt immers dat elke aanvraag tot het verkrijgen van een internationaal paspoort wordt voorgelegd aan de FSB. Hiermee wordt uw verklaarde vrees ten aanzien van de autoriteiten ondermijnd.

Verder moet opgemerkt worden dat u verklaarde dat A.(...) M.(...), de persoon die de oorzaak was waarom u werd vervolgd, werd gedood in de herfst 2009 (CGVS man 24/06/2010 p. 8, 9). Gezien de autoriteiten deze rebel zochten en u viseerden omdat u mogelijks nog contacten met deze rebel had, is het vooreerst onwaarschijnlijk dat de autoriteiten u nog steeds zouden viseren na zijn dood. Toen u werd gewezen hierop antwoordde u dat uw ervaring iets anders aangaf en dat u naar het advies van een FSB agent had geluisterd bij uw vrijlating op 14 juni. U gaf verder aan dat zelfs na de dood van A.(...) u nog werd gezocht en u verwees naar een huiszoeking op 28 december 2009 (CGVS man 24/06/2010 p. 9). Betreffende deze huiszoeking moet bovendien vastgesteld worden dat zowel u als uw echtgenote bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarden dat militairen waren langs geweest en tegen uw echtgenote hadden gezegd dat u zich moest aanmelden anders zou uw gezin iets overkomen (DVZ man, vrouw vragenlijst vraag 3.5). U bevestigde uw verklaringen tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal (CGVS man 24/06/2010 p. 10). Echter tijdens het gehoor op 24 juni 2010 beweerde uw echtgenote dat ze op 28 december 2009 de deur niet open deed en ze geen contact had met militairen (CGVS vrouw 24/06/2010 p. 4). Bij confrontatie met deze tegenstrijdigheid antwoordde uw vrouw dat het klopte maar verwees ze naar een incident op 11 februari 2010 (CGVS vrouw 24/06/2010 p.4). Deze uitleg is niet afdoende, ze weerlegt niet de vastgestelde tegenstrijdigheid. Dergelijke tegenstrijdigheden en incoherenties aangaande feiten die betrekking hebben op kern van uw asielrelaas ondermijnen de algemene geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

U verklaarde bovendien ook dat u vervolgd werd omwille van uw eerste man. U gaf aan dat tijdens een inval op 11 februari 2010 een foto van uw eerste man werd getoond en u aan hem werd herinnerd. U vermeldde dat u niet zoveel problemen had gehad na uw scheiding met uw eerste man (CGVS vrouw 1/06/2010 p. 8; 24/06/2010 p. 3). Opgemerkt moet worden dat u er niet in slaagt deze vervolging aannemelijk te maken. Wanneer u gevraagd werd concrete problemen aan te geven die verband hielden met uw eerste man, slaagt u er niet in om één probleem te situeren, noch maakt u duidelijk maken waarom u vervolgd zou worden omwille van hem.

Wat de vraag naar de toepassing van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds zijn voornamelijk geconcentreerd in de zuidelijke bergregio's en komen de laatste jaren steeds minder frequent voor. Het gaat meestal om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen ordediensten. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties dan ook beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet.

Aldus kan in hoofde van u niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals omschreven in de Conventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Hierbij kan nog worden opgemerkt dat uit informatie van Cedoca, waarvan een kopie is toegevoegd aan uw dossier, blijkt dat het door aangehaalde incident, betreffende T.(...) M.(...) wordt bevestigd. Deze informatie vermag echter niet om bovenstaande vaststellingen te wijzigen.

De door u neergelegde documenten ter staving van uw asielrelaas kunnen de hierboven gestelde conclusies niet wijzigen. Uw intern Russisch paspoort, het intern Russisch paspoort van uw echtgenoot, jullie huwelijksakte, de geboorteakte van uw zoon, uw rijbewijs, een kaart van de verzekering, bevatten enkel persoonsgegevens wat niet betwist wordt. Het attest van verblijf in de

gevangenis en het rode kruis identificatiebewijs staven de verklaringen van uw echtgenoot betreffende zijn detentie in 2005-2006. Dit wordt evenmin betwist. Uit de foto, die uw eerste man weergeeft, kan nergens een verband met de asielfeiten worden afgeleid. De foto geeft enkel een aantal personen weer rond een tafel. Het Belgisch medisch attest geeft aan dat u op 9 maart 2010 kleine hematomen had aan beiden benen, die mogelijks kunnen veroorzaakt zijn door slagen. Nergens uit dit attest is af te leiden op welke wijze, in welke omstandigheden u deze verwonding heeft verkregen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), van de artikelen 2, § 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (EVRM), van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag) en van de beginselen van behoorlijk bestuur, het beginsel van evenredigheid en de zorgvuldigheidsplicht. Verzoekers houden een theoretisch betoog over de motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht en gaan vervolgens in op specifieke overwegingen uit de bestreden beslissingen. Verzoekers brengen tegen de overweging dat de mensenrechtenschendingen divers van aard zijn en meestal door Tsjetsjenen worden gepleegd waardoor de loutere herkomst uit Tsjetsjenië niet volstaat om als vluchteling te worden erkend, in dat het huidige bewind alle rebellen wil uitschakelen, wat verzoekers pogen aan te tonen met landeninformatie van de website van Vluchtelingenwerk Vlaanderen die in augustus 2010 werd geüpdatet en een tekst van Pax Christi Vlaanderen. Daarnaast wijzen verzoekers op een persbericht van AFP waarin president KADYROV in juli 2010 de medewerkers van de NGO Memorial als vijanden van de staat bestempelde. Volgens verzoekers vloeit uit deze informatie, uit het feit dat zij verwant zijn met bekende rebellen en het feit dat eerste verzoeker reeds werd veroordeeld wegens bendevoering en wapenbezit, voort dat zij het profiel hebben om als doelwit te worden genomen. Verzoekers stellen dat de verklaringen van de president herhaald werden naar aanleiding van de aanslag op 19 oktober 2009 op het Tsjetsjeense parlement wat verzoekers ook toelichten aan de hand van een persbericht van AFP. Met betrekking tot hun relaas van hun reisroute werpen verzoekers op dat de tegenstrijdigheden niet als doorslaggevend element kunnen worden aanzien gelet op hun profiel. Verzoekers wijzen er verder op dat hun reis in etappes gebeurde en dat zij tussen Tsjetsjenië en Naltchik met de taxichauffeur M.K. zijn gereisd en aan de controleposten niet werden tegengehouden. Van Naltchik tot aan de grens met Oekraïne werd het gezin vervoerd in een minibus 'GAZEL' waarbij de chauffeur aan de controleposten uitstapte maar het koppel niet persoonlijk werd gecontroleerd en ze niet weten of er een daadwerkelijke controle gebeurde en of er smeergeld werd betaald. Tweede verzoekster had voor het vertrek kopieën van hun interne paspoorten, de reispaspoorten, de geboorteaktes van de kinderen en 6000 Euro afgegeven aan M., haar schoonbroer. Verzoekers vervolgen: *"De som van 6000 Euro werd fysiek overhandigd aan de broer van L.(...), doch kwam de volledige som van de kant van de vrouw; Verzoekende partij had haar juwelen en de meubels verkocht, de zus van de echtgenote van haar broer verkocht ook deels van haar meubels;"* Met betrekking tot de vaststellingen dat het merkwaardig is dat eerste verzoeker, die beweert omwille van banden met een vroegere celgenoot gezocht te worden, in die periode een reispaspoort verkreeg en officieel gehuwd is, geven verzoekers aan dat het huwelijk bekomen kon worden via Z., een kennis van tweede verzoekster, waarvoor meer betaald werd dan noodzakelijk. De paspoorten werden volgens verzoekers bekomen via C.K. die op de dienst paspoorten werkte. Betreffende de vervolgingsfeiten na de dood van A.M. merken verzoekers in de eerste plaats op dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geenzins betwist dat eerste verzoeker effectief in de gevangenis heeft gezeten en kennis had gemaakt met A.M. die nadien gedood werd. Dit vormt het tweede centraal element naast het doden van de neef van eerste verzoeker in 2002. Beide elementen dienen als vaststaand te worden beschouwd. De redenering dat eerste verzoeker na de dood van A.M. niet langer zou worden gezocht, kan niet gevolgd worden omdat deze niet overeenstemt met de algemeen gekende modus operandi van de autoriteiten. Volgens verzoekers beschouwt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een rebel ten onrechte als een geïsoleerd

element terwijl de autoriteiten een rebel aanzien als een lid van een georganiseerde bende waarvoor eerste verzoeker trouwens reeds in de gevangenis was beland. De verklaringen van MEDVEDEV zijn volgens verzoekers expliciet dat elke rebel dient te worden uitgeschakeld. Verzoekers besluiten dat de motivering gebrekkig is en dat, *“voor zover de verwarring tussen de omstandigheden dd 28.12 en 11.2 vaststaat, quod non, deze weinig of niet opweegt ten opzichte van alle andere vaststaande, gewichtige feiten die degelijk van aard zijn om de status van vluchteling toe te kennen.”*

Aangaande de subsidiaire bescherming ten slotte poneren verzoekers dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze enkel behandelt in het kader van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, maar geen enkele reden aanhaalt waarom in casu de subsidiaire bescherming bepaald bij artikel 48/4, § 2, b) niet zou kunnen worden toegekend. Verzoekers geven een beschrijving van de subsidiaire bescherming onder artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet en stellen dat eerste verzoeker reeds aangehouden werd en veroordeeld werd en verwanten hadden die tot het verzet behoorden. Ze verwijzen naar een opmerking van S. GANNOUSHKINA en besluiten dat gelet op het profiel van verzoekers minstens de subsidiaire bescherming dient te worden toegekend.

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partijen de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kennen nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpen in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

2.3. De bestreden beslissing die werd genomen ten aanzien van tweede verzoekster is gemotiveerd door te verwijzen naar de beslissing van haar echtgenoot. In deze eerste beslissing wordt onder andere gesteld dat het relaas van verzoekers met betrekking tot de reisroute niet geloofwaardig is wat ook vraagtekens zet bij de algehele geloofwaardigheid van het asielrelaas. Vervolgens is het uiterst merkwaardig dat eerste verzoeker, die verklaarde dat hij op 14 juni 2009 werd gearresteerd omwille van vermoedelijke banden met M.A., op 21 augustus 2009 officieel gehuwd is en op 25 november 2009 een reispaspoort verkreeg. Het is tevens onwaarschijnlijk dat de autoriteiten verzoeker nog zouden viseren nadat M.A. werd gedood in de herfst van 2009. Verzoekers legden bovendien tegenstrijdige verklaringen af over een huiszoeking die op 28 december 2009 zou hebben plaatsgevonden. Met betrekking tot de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet besluit de bestreden beslissing op basis van de gegevens die aan het administratief dossier werden toegevoegd dat er op heden voor burgers geen sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.5. Een algemene verwijzing naar de volgens de verzoekende partijen bestaande situatie in hun land van herkomst en een algemene verwijzing naar een aantal vaststellingen van mensenrechtenorganisaties volstaat niet om een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aan te tonen. Het betoog van verzoekers over de vastberadenheid van de Russische en Tsjetsjeense overheid om de rebellen uit te schakelen dat zij aan de hand van citaten uit een aantal rapporten staven, vormt, in tegenstelling tot hun beweringen, geen bewijs van hun hypothese dat zij als doelwit zouden worden aanzien. De vrees voor vervolging of het reëel risico op ernstige schade dienen immers in concreto te worden aangetoond en verzoekers blijven hierover in gebreke (RvS 15 december 2004, nr. 138.480; RvS 9 juli 2003, nr. 121.481).

2.6. Onduidelijkheid omtrent de reisroute houdt een negatieve indicatie in met betrekking tot de geloofwaardigheid. Uit het administratief dossier blijkt dat eerste verzoeker aanvankelijk had verklaard dat de chauffeur alle documenten had, zowel het intern- als het reispaspoort en dat hij op het traject van Naltchik naar Kiev tweemaal werd gecontroleerd (stuk 11, gehoorverslag I L.M. CGVS 01/06/2010, p. 9). Later bleek hij echter niet te weten welke documenten de chauffeur had en bevestigde eerste verzoeker dat hij onderweg naar Kiev géén controle had (stuk 5, gehoorverslag II L.M. CGVS 24/06/2010, p. 3). Bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde tweede verzoekster dat haar man de volledige reis betaalde en zij er niets van afwist (stuk 14, Verklaring T.M., punt 33). Eerste verzoeker verklaarde daarentegen dat hij vermoedde dat er 6000 Euro werd betaald omdat naar zijn zeggen alles door zijn vrouw en zijn oudste broer werd geregeld. Door erop te wijzen dat de tegenstrijdigheden niet als een doorslaggevend element kunnen worden beschouwd en door hun verklaringen a posteriori te herhalen en aan te vullen, weerleggen verzoekers de vaststellingen van de commissaris-generaal niet in het minst, waardoor het motief in de bestreden beslissing gehandhaafd blijft. De overwegingen uit de bestreden beslissingen betreffende de reisroute vormen inderdaad geen doorslaggevend argument, maar doen, zoals de bestreden beslissingen terecht stellen afbreuk aan de algehele geloofwaardigheid van verzoekers' relaas.

2.7. De gedragingen van de asielzoeker zijn niet in overeenstemming te brengen met een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. Het is in dit verband uiterst merkwaardig dat verzoekers, die enerzijds verklaarden na de arrestatie op 14 juni 2009 via een FSB-er vernomen te hebben dat het beter is hun land van herkomst te verlaten (stuk 11, gehoorverslag I L.M. CGVS 01/06/2010, p. 12), via officiële weg op 25 november 2009 paspoorten verkregen (stuk 11, gehoorverslag I T.M. CGVS 01/06/2010, p. 5; stuk 17, Documenten, intern paspoort man, stempel), terwijl een aanvraag voor een paspoort steeds aan de FSB moet worden voorgelegd (stuk 18, Landeninformatie, Document de réponse rus2010-013w International passport delivery FSB screening) en ook op 21 augustus 2009 officieel huwden (stuk 17, Documenten, huwelijksakte). De ongestaafde *a posteriori*-beweringen over de wijze waarop het huwelijk van verzoekers tot stand kwam en de wijze waarop de paspoorten werden bemachtigd, doen geen afbreuk aan de vaststellingen van de commissaris-generaal dat zij langs officiële weg huwden en paspoorten bemachtigden, waardoor ook dit motief gehandhaafd blijft.

2.8. Van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft, zodat op grond hiervan kan worden nagegaan of er aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een risico voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op ernstige schade in de zin van de definitie van de subsidiaire bescherming. Met betrekking tot de vervolgingsfeiten die zouden hebben plaatsgevonden na de dood van A.M., met name een huiszoeking op 28 december 2009, blijkt dat verzoekers tegenstrijdige verklaringen afleggen. Aanvankelijk verklaarde eerste verzoeker dat militairen die dag bij zijn vrouw langskwamen en verklaarden dat hij zich zo snel mogelijk diende aan te melden (stuk 14, Vragenlijst L.M., p. 2) en verklaarde tweede verzoekster dat de militairen het huis doorzochten en haar bedreigen (stuk 14, Vragenlijst T.M., p. 2). Tweede verzoekster verklaarde echter later, tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, dat zij ter gelegenheid van het bezoek op 28 december 2009 de deur niet opendeed en dat de militairen niet met haar gesproken hadden (stuk 5, gehoorverslag II T.M. CGVS 24/06/2010, p. 4). Vermits deze feiten de rechtstreekse aanleiding vormden voor het vertrek van verzoekers uit hun land van herkomst, mag van hen worden verwacht dat zij hierover consistente verklaringen afleggen. De opmerking dat de dood van de neef van verzoeker en het feit dat hij in de gevangenis had verbleven samen met A.M. die ook gedood werd, niet worden betwist, hun betoog over de modus operandi van de autoriteiten en het herleiden van de tegenstrijdigheid tot een loutere verwarring zijn niet bij machte om de opvallende tegenstrijdigheid in de verklaringen van de

verzoekende partijen over één van de kerngegevens die zouden wijzen op vervolging, te herstellen. Verzoekers kunnen met hun affirmaties over het feit dat een rebel wordt aanzien als een lid van een georganiseerde bende niet aannemelijk maken dat zij nog werkelijk door de autoriteiten zouden worden geïdende nadat de oorzaak van hun problemen verdween doordat A.M. in de herfst van 2009 werd gedood, zoals zij zelf verklaarden. Bijgevolg kon de commissaris-generaal hieruit geldig besluiten dat het relaas van de vervolgingsfeiten volstrekt ongeloofwaardig is.

2.9. De Raad wenst tenslotte te benadrukken dat de motivering van de bestreden beslissing als geheel moet worden gelezen en niet als een samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. Het is immers het geheel van de vastgestelde tegenstrijdigheden en onwetendheden op grond waarvan de commissaris-generaal oordeelde dat de geloofwaardigheid van het asielaas wordt ondermijnd (RvS 9 december 2005, nr. 138.319).

2.10. Artikel 3 van het EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, <http://curia.europa.eu>). Het feit dat de motieven inzake de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, betekent niet dat de beslissing met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus niet of niet afdoende gemotiveerd zou zijn. Met betrekking tot de subsidiaire bescherming dringt zich de vaststelling op dat, zoals hierboven uitvoerig toegelicht, het asielaas ongeloofwaardig wordt geacht. Bijgevolg kunnen verzoekers zich niet langer steunen op de elementen aan de basis van dit relaas teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoekers verwijzing naar hun profiel is niet bij machte de objectieve informatie te weerleggen die aan het administratief dossier is toegevoegd waaruit blijkt dat het aantal burgerslachtoffers bij de gevechtshandelingen beperkt blijft en de actuele situatie in Tsjetsjenië niet van dien aard is dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de vreemdelingenwet.

2.11. Er werd geen schending van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag of van artikel 3 van het EVRM of van artikel 48/3 of 48/4 van de vreemdelingenwet aangetoond. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. De materiële motiveringsplicht werd derhalve niet geschonden. Verzoekers tonen niet aan met welke elementen bij de besluitvorming geen of onvoldoende rekening zou zijn gehouden of in welke mate de beslissing onevenredig zou zijn. Er werd geen schending van de zorgvuldigheidsplicht of het evenredigheidsbeginsel aannemelijk gemaakt.

Het enig middel is ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig februari tweeduizend en elf door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

F. TAMBORIJN